

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ  
ΕΝ ΤΗ ΑΚΑΔΗΜΕΙΑΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ  
'ΠΑΤΡΙΩΝ'ΔΟΟΣ ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ 3 Α  
ΤΗΛΕΦ. 582

# ΤΑ ΠΑΤΡΙΑ

ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΤΗΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΩΝ ΑΜΥΝΗΣ

Εκδιδόμενον τῇ ἐπιμελείᾳ ἐπιτροπῆς ἐκ τῶν κ. κ. Γ. Ν. Χατζιδάκι, Γ. Γ. Ζηρίου καὶ Ι. Μ. Δαρβιέρη διευθύνοντος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ  
ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝΕΚΤΥΠΟΥΤΑΙ  
ΕΙΣ 20,000ΑΝΤΙΤΥΠΩΝ  
ΔΙΑΝΕΜΕΤΑ  
ΔΩΡΕΑΝ

## ΕΝ ΣΥΝΘΗΜΑ

## ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Κυριακή τῶν Βαΐων

(Ιωάν. 12, 1, 19)

### Κείμενον

Καὶ δικαίωμα ἔχομεν καὶ καθήκον, ὅταν ἡ γνώμη ἡμῶν εἶναι διάφορος τῆς τῶν ἄλλων, ἀφοῦ καλῶς καὶ εὐσυνειδήτως τὴν ζυγίσωμεν, ὅχι μόνον νὰ μὴ ἀποσιωπώμεν αὐτήν, ἀλλὰ καὶ πάσῃ δυνάμει νὰ τὴν κηρύττωμεν καὶ ἂν ἀκόμη διὰ ταύτης κινδυνεύωμεν ἢ νὰ δυσαρεστήσωμεν ἀπλῶς ἢ καὶ νὰ ζημιωθῶμεν. Ὅσον μάλιστα περισσώτεροι εἶναι οἱ ἄλλοι, οἱ ἔχοντες τὴν ἐναντίαν καὶ καθ' ἡμᾶς ἀσύμφορον γνώμην, τόσον περισσώτερον καὶ ἡμεῖς πρέπει νὰ ἐντείνωμεν τὴν φωνήν, ὅπως ὅλοι μᾶς ἀκούσουν καὶ φωτισθῶν. Ὅχι δὲ μόνον ὁ ἀριθμός, ἀλλ' οὔτε ὁ ὄγκος οἰουδήποτε ἐκ τῶν ἀντιφρονούντων πρέπει νὰ κανονίζῃ τὴν ἔκφρασιν τῆς γνώμης μας, διότι ἡ παρρησία εἶναι πάντοτε ὡραία καὶ ἀξιοθαύμαστος ἀρετὴ, ὅταν προέρχεται ἐκ τῆς εὐλικρινείας καὶ τῆς εὐθύτητος.

Ἄλλο ὅμως ἀνεύθυνος ἔκφρασις γνώμης καὶ ἄλλο ἀνεύθυνος ἐκτέλεσις αὐτῆς. Διότι, ἐνῶ ἐπὶ παντός ζῆ τήματος ἡμπορεῖ νὰ ὑπάρχουν πολλὰ γνώμαι κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον ὀρθαί, μία ὅμως πρέπει νὰ δεσπόσῃ καὶ ἐκτελεσθῇ, ἡ δὲ μία αὕτη νὰ μὴ εἶναι γνώμη ἀνευθύνων, ἀλλὰ νὰ ἀνήκῃ εἰς ἐκείνους, οἵτινες εἶναι ἱκανοὶ νὰ βαστατάσωσι τὰς εὐθύνas τῆς ἡ εἶναι τεταγμένοι εἰς τοῦτο.

Ὁρθότατα εἶπεν ὁ φιλοσοφῶν λαὸς ὅτι ἡξέουρον πολλὰ τραγῳδία οἱ ἔξω τοῦ χοροῦ εὐρισκόμενοι· καὶ ἐπὶ τῶν διαφόρων ἐθνικῶν ζητημάτων ἕκαστος ἡμπορεῖ νὰ προβάλῃ πρόχειρον τῆς λύσεως αὐτῶν τὸ τραγῳδί. Ἀλλὰ θὰ ἐθεώρουν ἄρα γε αὐτὸ κατάλληλον ἂν ἐκαλοῦντο αἰφνης ἐντὸς τοῦ χοροῦ; Μὲ τὴν αὐτὴν εὐκολίαν θὰ διωρίζον τὰ φάρμακά των ἂν ἀνευθύνως ἀνελάμβανον νὰ θεραπεύσωσιν ἕνα ἀσθενῆ ἀνευ τῆς ἀπαιτουμένης διαγνώσεως τῆς νόσου του;

Δι' ὅλα ταῦτα καὶ ὅσα ἀκόμη ἕκαστος ἡμπορεῖ νὰ σκεφθῇ καὶ ἀναπτύξῃ μόνος του δίκαιον καὶ ἐπιβεβλημένον εἶναι νὰ ἀφίνωνται τὰ τοῦ Καίσαρος εἰς τὸν Καίσαρα, δηλαδὴ εἰς τὸν ἀνεύθυνον διὰ τὴν διαχείρισιν τῶν ἐθνικῶν ζητημάτων, μεγαλοφωνῶν μὲν καὶ πᾶσαν ἐναντίαν γνώμην, ἀλλὰ μὴ ἀντιδρῶν κατὰ τρόπον ἐλαττοῦντα τὴν εὐθύνην τοῦ διαχειριστοῦ.

Ἐν τέλει, προκειμένου πάντοτε περὶ τῆς λύσεως τῶν ἐθνικῶν ζητημάτων, ἂς μὴ φανῇ παράδοξος ἡ γνώμη μας, διότι ἀξιοῦμεν καὶ ἡμεῖς τὸ δικαίωμα νὰ ἔχωμεν μίαν, τὴν ἐξῆς:

Προτιμώτερον νὰ βαδίζωμεν πάντες σύμφωνοι καὶ συνησπισμένοι ὑπὸ ἐν ἑστώ καὶ μέτριον σύνθημα παρὰ νὰ φερώμεθα ἐδῶ καὶ ἐκεῖ διηρημένοι καὶ ἔχοντες ἕκαστος τὸ ἰδικόν του, ὅσον καὶ ἀνύποθετῇ τοῦτο ὡραῖον.

Πρὸ ἐξ ἡμερῶν τοῦ Πάσχα ἤλθεν ὁ Ἰησοῦς εἰς Βηθανίαν, ὅπου ἦν Λάζαρος ὁ τεθνηκώς, ὃν ἤγειρεν ἐκ νεκρῶν. ἐποίησαν οὖν αὐτῷ δεῖπνον ἐκεῖ, καὶ ἡ Μάρθα διηκόνει· ὁ δὲ Λάζαρος εἰς ἦν τῶν ἀνακειμένων σὺν αὐτῷ. ἡ οὖν Μαρία λαβοῦσα λίτραν μύρου νάρδου πιστικῆς πολυτίμου, ἤλειψε τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ καὶ ἐξέμαξε ταῖς θριξίν αὐτῆς τοὺς πόδας αὐτοῦ· ἡ δὲ οἰκία ἐπεπληρώθη ἐκ τῆς ὁσμῆς τοῦ μύρου. λέγει οὖν εἰς ἐκ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ, Ἰούδας Σίμωνος Ἰσκαριώτης, ὁ μέλλων αὐτὸν παραδιδόναι. διὰ τοῦτο τὸ μῦρον οὐκ ἐπράθη τριακοσίων δηναρίων καὶ ἐδόθη πτωχοῖς; εἶπε δὲ τοῦτο οὐχ ὅτι περὶ τῶν πτωχῶν ἐμελεν αὐτῷ, ἀλλ' ὅτι κλέπτης ἦν, καὶ τὸ γλωσσόκομον εἶχε καὶ τὰ βαλλόμενα ἐδάσταζεν. εἶπεν οὖν ὁ Ἰησοῦς. ἄφες αὐτὴν εἰς τὴν ἡμέραν τοῦ ἐνταφιασμοῦ μου τετήρηκεν αὐτό. τοὺς πτωχοὺς γὰρ πάντοτε ἔχετε μεθ' ἑαυτῶν<sup>2</sup>, ἐγὼ δὲ οὐ πάντοτε ἔχετε. Ἔγνω οὖν ὄχλος πολὺς ἐκ τῶν Ἰουδαίων, ὅτι ἐκεῖ ἔστι, καὶ ἤλθον οὐ διὰ τὸν Ἰησοῦν μόνον, ἀλλ' ἵνα καὶ τὸν Λάζαρον ἴδωσιν· ὃν ἤγειρεν ἐκ νεκρῶν. ἐδουλεύσαντο δὲ οἱ Ἀρχιερεῖς, ἵνα καὶ τὸν Λάζαρον ἀποκτείνωσιν, ὅτι πολλοὶ δι' αὐτὸν<sup>3</sup> ὑπήγον τῶν Ἰουδαίων καὶ ἐπίστευον εἰς τὸν Ἰησοῦν. Τῇ ἐπαύριον ὄχλος πολὺς ὁ ἐλθὼν εἰς τὴν ἑορτήν, ἀκούσαντες ὅτι ἔρχεται Ἰησοῦς εἰς Ἱεροσόλυμα, ἔλαβον τὰ βαΐα τῶν φοινίκων καὶ ἐξῆλθον εἰς ὑπάντησιν αὐτῷ καὶ ἔκραζον. Ὡσαννά, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου ὁ Βασιλεὺς τοῦ Ἰσραὴλ· εὐρῶν δὲ ὁ Ἰησοῦς ὀνάριον ἐπεκάθισεν ἐπ' αὐτό, καθὼς ἔστι γεγραμμένον· μὴ φοβοῦ, θύγατερ Σιών. ἰδοὺ ὁ Βασιλεὺς σου ἔρχεται καθήμενος ἐπὶ πώλου ὄνου. Ταῦτα δὲ οὐκ ἔγνωσαν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ τὸ πρῶτον· ἀλλ' ὅτε<sup>4</sup> ἐδοξάσθη ὁ Ἰησοῦς, τότε ἐμνήσθησαν ὅτι ταῦτα ἦν ἐπ' αὐτῷ γεγραμμένα, καὶ ταῦτα ἐποίησαν αὐτῷ. Ἐμαρτύρει οὖν ὁ ὄχλος ὁ ὢν μετ' αὐτοῦ ὅτε τὸν Λάζαρον ἐφώνησεν ἐκ τοῦ μνημείου καὶ ἤγειρεν αὐτὸν ἐκ νεκρῶν, διὰ τοῦτο καὶ ὑπήντησεν αὐτῷ ὄχλος, ὅτι ἠκούσαν τοῦτον αὐτὸ πεποινημένον τὸ σημεῖον.

### Σημειώσεις.

1) Τὸν ἀνεύθυνον = τὸν συνειννοῦντα, ὅτι ἐν τῇ ἀρχαιοτάτῃ οἱ τραγοῦντες δὲν ἐκάλουντο ἐπὶ καθήκοντων, ὡς ἡμεῖς, ἀλλ' ἐξηπλοῦντο ἐπὶ ἀνακρίσεων. 2) Ἰπὴν ὡν εἰλκύνοντο. 3) Ζητ. χρ. 9, 9. 4) Οὐκ ἔγνωσαν = δὲν ἐνόησαν. 5) Ὡσαννά = ὅτε ὁ Ἰησοῦς σταυρωθεὶς καὶ ἀναληφθεὶς ἀναστὰς ἐπὶ πώλῳ κατέβηκε τὴν δόξαν αὐτοῦ.



## ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΑ ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ

## ΕΙΡΗΝΗ ΚΑΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΧΑΡΑ

(Εκ τῆς πρὸς Φιλιππησ. Δ' 4-10)

Καθ' ὃν χρόνον ὁ Ἀπόστολος Παῦλος εὐρίσκειτο δέσμιος ἐν Ῥώμῃ προσεβόησε τὴν προσοχὴν πάντων τῶν ὑπ' αὐτοῦ ἰδρυθεισῶν ἐκκλησιῶν, οἵτινες ἐξ ἀγάπης ἐπεμπον πρὸς αὐτὸν συνδρομὰς ὅπως δι' αὐτῶν συντηρήται.

Τοῦτο ἐπραξε καὶ ἡ ἐν Φιλιππησ τῆς Μακεδονίας Ἐκκλησία πείψασα ἐπὶ τούτῳ τὸν Ἐπαρρόδιτον, ὅστις ἔμεινεν ἐπ' ἀρκετὸν παρὰ τῷ Παύλῳ, ἐπιστρέψας δὲ ἔφερε καὶ ἐπιστολὴν αὐτοῦ πρὸς αὐτοὺς εὐχαριστήριον ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ὁποίας ὁ Παῦλος νοθετεῖ ἅμα αὐτοὺς δι' αὐτῆς ἐν τῇ αὐρίῳ δὲ ἀναγνωσκομένη περικυπῇ τῆς ἐπιστολῆς ταύτης εὐχεται αὐτοῖς τὴν ἀπόκτησιν τῆς πνευματικῆς χαρᾶς τῆς ἀπορροῦσης ἐκ τῆς γαλήνης τῆς συνειδήσεως· ἐπειδὴ δὲ ἀνωτέρω ἐφέξε τοὺς διώκτας τοῦ χριστιανισμοῦ καὶ ἐθεώρησεν αὐτοὺς ἐχθροὺς, παραινεῖ τοὺς χριστιανούς ὅπως καὶ τοὺτους ἐπιεικῶς κρίνωσιν οὐχὶ δὲ ἀνταποδίδωσι τὰ ἴσα.

«Χαίρετε ἐν Κυρίῳ πάντοτε πάλιν ἐρῶ χαίρετε, τὸ ἐπιεικὲς ὑμῶν γνωσθεὶς πᾶσιν ἀνθρώποις». Πάσχοντες τοῦτέστι θλίψεις καὶ πειρασμούς ἔχετε καὶ δέον νὰ ἔχητε τὴν χαρὰν ὅτι ὑπὲρ τοῦ ὀνόματος τοῦ Χριστοῦ πάσχετε· τοῦτο ἕνεκα δὲ ἐπιεικῶς ἔσθε πρὸς τοὺς θλίβοντας ὑμᾶς καὶ πολεμοῦντας τοῦτο δὲ γνωστὸν γενόμενον ὠφέλειαν εἰς τὸν χριστιανισμὸν θὰ προσπορίσῃ. «Ὁ Κύριος ἐγγὺς» ἐπομένως ἡ ἀμοιβὴ διὰ τὰ παθήματα δὲν θὰ βραδύνῃ. «Μὴδὲν μεριμνᾶτε, ἀλλ' ἐν παντὶ τῇ προσευχῇ καὶ τῇ δεήσει μετὰ εὐχαριστίας τὰ αἰτήματα ὑμῶν γνωρίζεσθαι πρὸς τὸν Θεόν» καὶ ἡ εἰρήνη τοῦ Θεοῦ, ἡ ὑπερέχουσα πάντα νοῦν, φρουρήσει τὰς καρδίας ὑμῶν καὶ τὰ νοήματα ὑμῶν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ.

Διὰ τοῦτο λοιπὸν μὴδὲν μεριμνᾶτε, ἀλλὰ εἰς πᾶσαν περίπτωση ἀνατίθεσθε ἑαυτοὺς εἰς τὸν Θεόν διὰ προσευχῆς καὶ δεήσεως εὐχαριστοῦντες τῷ Θεῷ, ἅμα διὰ τὴν ὑπ' αὐτοῦ πραγματοποιήσιν τῶν αἰτημάτων ὑμῶν· καὶ ἡ διὰ τῆς ἐξουσίας τοῦ Κυρίου ἡμῶν ἐπελθούσα εἰρήνη μετὰ τοῦ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων καὶ ἡτις ἐδόθη διὰ τρόπου μὴ χροῦ ἀγγελικὸν ἀκούη, θὰ περιφουρήσῃ τὰς καρδίας ὑμῶν ὥστε νὰ μὴ εἰσέλθῃ ἐν αὐτῇ διστραχμὸς αἰσθημα ἕνεκα τῶν πειρασμῶν καὶ τῶν θλίψεων τὰ δὲ νοήματα ὑμῶν θὰ διαφυλάξῃ ὥστε νὰ μὴ ἐκπέσωσιν ἀπὸ τοῦ Χριστοῦ μὴ ἀπομακρυνθῶσιν ἀπὸ τῆς ἀγάπης αὐτοῦ.

«Τὸ λοιπὸν, ἀδελφοί, ὅσα ἐστὶν ἀληθῆ ὅσα σεμνὰ, ὅσα δίκαια, ὅσα ἀγαθὰ, ὅσα προσφιλῆ, ὅσα εὐφημα, εἴ τις ἀρετὴ καὶ εἴ τις ἔπαινος, ταῦτα λογίζεσθε».

Διὰ τούτων ὁ Ἀπόστολος ὑπογραμμίζει τὸν χριστιανικὸν βίον καὶ παραινεῖ τοὺς Φιλιππησίους νὰ ἀκολουθῶσιν αὐτῷ, πράττοντες ὅσα εἰσὶν ἀληθῆ καὶ ἐπομένως ἐνάρετα, ὅσα σεμνὰ καὶ σύμφωνα πρὸς τὴν ἠθικὴν τοῦ χριστιανισμοῦ προσέχοντες εἰς τοὺς λόγους εἰς τὰς πράξεις καὶ εἰς τὴν ἐν γένει συμπεριφορὰν, ὅσα προσφιλῆ τῷ Θεῷ, ἕτινα προφορικῶς ἐδιδάχθητε καὶ ἐγγράφως παρελάβετε καὶ εἶδετε ἐφαρμοζόμενα ὑπ' ἑμοῦ· Ταῦτα λοιπὸν πράττετε καὶ ὁ Θεὸς τῆς εἰρήνης ἔσται μεθ' ὑμῶν.

## ΕΘΝΙΚΗ ΜΟΥΣΑ

## Η ΤΣΑΒΕΛΑΙΝΑ

Τρεῖς περικουλάς καθόνταν στὸ Σούλι μὲς τὸ κάστρο,  
Ἡ μὴ τρεῖς τὰ Γιάννινα, ἡ ἄλλη τὸ Τεπελένι.  
Κ' ἡ τρίτη ἡ καλύτερη μυρολόγια καὶ λέγει:  
— Ἐδῶ δὲ εἶν' τὸ Χόρροβο, δὲν εἶν' τὸ Τεπελένι.

Μὰ εἶν' τὸ Σούλι τὸ κακὸ, Σούλι τὸ ξακουσμένο,  
Ποῦ πολεμοῦν μικρὰ παιδιὰ, γυναῖκες γκαστρωμένες,  
Ποῦ πολεμᾷ ἡ Τζαβελαινα κ' ἡ Χάιδω μοναχὴ τῆς,  
Πῶς τοῦφεϊ μανταρί καὶ τὰ κουμπούρια ἀσημιά.  
Καὶ τὸ σπαθὶ τῆς ντιμισχὶ το βγάξει καὶ ξορμάει.

## ΠΥΡΡΟΣ Ο ΜΕΓΑΣ

Ἡπειρώς

Β'

Καὶ ὅτε περὶ Μακεδονίας ἐγγράφομεν<sup>1</sup>, εἴπομεν δεῖν πρὸς ἀκριβολογίαν νὰ ἐξηγησώμεν τὴν λέξιν πρὸς προσβολὴν ὑπὸ τῶν παλαιῶν συγγραφέων εἰς τὴν τὴν Ἑλληνικὴν γῆν οἰκούντων λαῶν. Διότι εἶναι ἐπὶ τῆς ἐννοίας, ἣν ἐκφράζει ἡ περιουσιακὴ ἀπᾶς μὴ «Ἑλλήν βάρβαρος»<sup>2</sup> διότι δὲν ζητεῖ νὰ δῇ ὅτι οὗτοι τὴν Ἑλλάδα οἰκοῦντες, ἀφ' οὗ καλοῦνται βαρβαροὶ, δὲν ἦσαν Ἕλληνες. ὅτι οἱ Ἀκαρνανεὶ καὶ οἱ Λοιποί Ἕλληνες γένεσι μὲν ὁ Δημοσθένης· ἐξέφην αὐτὴν περὶ ἀνέλληνιστον τῶν Μακεδόνων γνώμην ἐκ τῆς ἐκείνου πολιτικῆς, ὅπερ ἐξέφην αὐτὸν εἰς τὸ νὰ εἰπῇ ὅτι τῆς χώρας ἐκείνης, τῆς ξένης πρὸς τὴν Ἑλλάδα, ἀνδραποδὸν λέγουσιν ἦτο δυνατόν τις ν' ἀγοράσῃ. ὅπως πιθανόν τινες τῶν παλαιῶν ἐπιπολαϊότερον μίσαντες τὰ κατ' αὐτοὺς, ἐκ τῶν ἰσχυρῶν διαλεκτικῶν πορῶν παραφρονοῦντες, ἐκ τῆς τραχύτητος καὶ τῆς πτωχότητος τῶν λεκτικῶν τύπων, βαρβάρους μάλλον ἐνόμιζον. Ἀλλὰ μάλιστα οἱ ἀκομμοὶ τρόποι, τὸ σκαιότερον τῶν λεκτικῶν τύπων, βαρβάρους μάλλον ἐνόμιζον. Ἀλλὰ μάλιστα οἱ ἀκομμοὶ τρόποι, τὸ σκαιότερον τῶν λεκτικῶν τύπων, βαρβάρους μάλλον ἐνόμιζον. Διότι ἐν πᾶσι τοῖς ἐνόντοις καὶ ὑψηλοῦ λόγου καὶ τῶν περὶ τὸν ὑπερῶν, ἀφ' οὗ οὕτε ποιητὰς οὕτε γραφῶν οὕτε πλάστας οὕτε ζωγράφους εἶχον ἐξ ἑαυτῶν Μακεδόνες καὶ οἱ Ἡπειρώται καὶ οἱ Ἀκαρνανεὶ, τοὺς λοιποὺς τῶν Ἑλλήνων, ὅσοι τότε καθίδρυσαν ἐν τῇ ἀδαμαντοδότῳ ἀέναν καὶ ἀνέσπερον<sup>3</sup> φῶς ἀληθείας θεοειδὲς περιβαλλόμενον τὸν Ἑλληνικὸν πολιτικὸν καὶ ἠθικὸν ἀνδραποδὸν λέγουσιν ἦτο δυνατόν τις ν' ἀγοράσῃ. Ἐκ τῆς ἀλλοιᾶς τῶν συγγραφέων καὶ ὁ Στράβων, ἐν ᾧ λέγει καὶ μὲν Ἑλλὰς καὶ ἡ Μακεδονία, ἀλλὰ καὶ τὰς κατὰ τὴν ἑλπίδα αὐτῆς εἰς τοὺς βαρβάρους, τὸ αὐτὸ δὲ καὶ διὰ τοὺς Ἡπειρώτας, οὗς ἀλλὰ καὶ μὲν μετὰ τὴν ἑλπίδα ἀλλὰ καὶ μετὰ τῶν βαρβάρων τάσσει, ἀφ' οὗ βαρβάρους καὶ τοὺς ὑπὲρ τὸν Ὀλυμπον οἰκοῦντας ἐν τῇ ἐκείνῃ ὑπῆρχαν οἱ εἰσαγαγόντες εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ διδάξαντες τὴν λατρείαν τῶν Μουσῶν καὶ τῶν Ἀκαρνανεῶν καὶ τοὺς Ἡπειρώτας βαρβάρους ὡς Ἀθηναῖος μάλιστα· διότι οἱ τὸ δαιμόνιον τοῦ οἰκοῦντος καὶ αὐτῶν τῶν Πελοποννησίων κατεφρόνουν οὗ ἔλεγον ὅτι ὁ Κίμων δὲν ἔτυχεν ὑψηλῆς παιδείας ἐκ τούτου ὁμοιάζε μετὰ Πελοποννησίων μάλλον ἢ μετὰ Ἀθηνῶν, καὶ αὐτοὺς τοὺς Βοιωτοὺς, λέγοντες ὅτι οὗτοι εἰς τὴν παιδείαν διάνοιαν αὐτῶν ἐδήλουν καὶ τὸ ὄνομα τῶν, καὶ δὲν ἐβλεπον ὅτι εἰς τὰ ἱερὰ τῶν ἑλπίδων Ἑλλήνων καὶ τῶν Χαρίτων ἐν Ὀρχομένῳ ἱερῷ ἦσαν ὁ Ἡσίοδος καὶ ἡ Κόριννα καὶ ἡ Μύρτις καὶ ἡ δαίμων καὶ ὁ Ἐπαμεινώνδας καὶ ὁ Κέβης καὶ ἡ Ἰαλκίς.

1. Εἰς τὴν Μεγάλῃ Ἑλλάδι. Πάτρις αἰς ἔτος ΙΒ' αἰ.
2. Θουκ. 2 80.
3. Πλούταρχος Κίμων 4.

3) Βοιωτὸς ὁ β ο ὁ ε ὦ τ α ἔχων.

ἀλλήτης καὶ ὁ πλάστης Καλλιπτόνικος καὶ οἱ ζωγράφοι Νικόμαχος καὶ Ἀριστείδης.

Οὕτω λοιπὸν, ὡς εἴπομεν πρὸ μικροῦ, καὶ τοῦ Θουκυδίδου ἡ φράσις καὶ τοῦ Στράβωνος ὑπὸ τὴν ἐννοίαν τοῦ ἐν τῇ πολιτικῇ τῇ Ἑλληνικῇ ὑπερῶντος πρέπει νὰ ληφθῇ· διότι ἦτο Ἑλλὰς καὶ ἡ Ἡπειρώς, ἕνεκα τῆς γειτονίας πρὸς τοὺς ἀλλήθως βαρβάρους Ἰλλυριοὺς καὶ τῶν ἀπαύστῶν πρὸς ἐκείνους πολέμων ὑπερῶντος τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων ἐν τοῖς ἔργοις τοῦ πνεύματος. Ἀλλ' εἶχε μόνον τὴν θύραν τῆς ψυχῆς κλεισθῇ εἰς τὴν θεοπεσίαν μουσικὴν τοῦ Ἑλληνικοῦ λόγου καὶ τῆς Ἑλληνικῆς τέχνης· διότι ὅτε ὁ βασιλεὺς Ἀρρύτας, ἐκ τῆς ἄλλης Ἑλλάδος, ἀνεπέτασσε τὴν θύραν τῆς ψυχῆς ταύτης εἰς τὴν εὐμουσίαν, πάνθεν ἀνιδρύσαν οἱ Ἡπειρώται εἰς τὸν Ὀμήρον καὶ τὸν Σοφοκλέα καὶ τὸν Ἀριστοφάνη καὶ τὸν Πλάτωνα καὶ τὸν Δημοσθένη καὶ τοὺς ἄλλους Ὀλυμπίους τοῦ πνεύματος θεοὺς, θεοὺς Ἑλληνικοὺς αὐτοὶ οἱ Ἕλληνες.

Ἕλληνες καὶ διηγούμενοι οἱ παλαιοὶ ὅτι ἔθνη ἐκ τῆς ἄλλης Ἑλλάδος ἦλθον εἰς Ἡπειρον καὶ πρὸ τῶν τρωϊκῶν ἐξ Ἀρκადίας οἱ Χάονες καὶ οἱ Κασσωπαῖοι καὶ ὑπὸ Θεσπρωτὸν τὸν Λυκάονος οἱ Θεσπρωτοὶ, Πελασγοὶ ἐκ Θεσσαλίας ὑπὸ τὸν Φαέθοντα καὶ τὸν Πελασγόν. Λακροὶ, Φωκεῖς, Ἀβαντες ἐξ Εὐβοίας καὶ ὑπερῶν δὲ τῶν τρωϊκῶν πολλοὶ τῶν πορθητῶν τῆς Ἰλίου, φυγάδες ἐκ τῶν πατρίδων αὐτῶν γενόμενοι, μετῴκησαν εἰς Ἡπειρον, ὡς ὁ μετὰ τὸν Ἀχιλλέα περικαλλέστατος τῶν Ἑλλήνων Νίρεὺς ἐκ Σύμης, Ἀντίφορος ὁ Ἡρακλέους μετὰ Θεσσαλῶν, Θάος ὁ Ἀνδραϊμονίδης ἄγων Αἰτωλὸς ἐπὶ τῶν Ἀκροκεραυνίων, Φθιώτας δὲ ὁ Νεοπτόλεμος, Πύρρος ὁ τοῦ Ἀχιλλέως υἱὸς εἰς τὴν χώραν.

3) Ἀπῆλθε τῆς Φθιώτιδος, διότι ἐμάνθη ἐκ τοῦ φόνου τῶν σφετεριστῶν τῆς ἀρχῆς τοῦ οἴου τοῦ Ἀκάστου.

3) Ἀπῆλθε τῆς ἀρχῆς τοῦ οἴου τοῦ Ἀκάστου. Μολοσσὸς ἔκλῃθη. ἦλθον δ' οὗτοι οἱ ἐκ τῆς ἐντεσθεν Ἑλλάδος ἐποικιοῦντες εἰς τὴν Ἡπειρον ἐκεῖ, διςχίλια σχεδὸν ἔτη πρότερον κατοικοῦμένην ὑπὸ ἄλλων Ἑλληνικῶν φύλων, ἐλθόντων εἰς τὴν χώραν ἀπὸ Βορρᾶ, ὁπόθεν κατῆλθε καὶ ὅλον τὸ γένος τῶν Ἑλλήνων. Διότι λέγομεν ὅτι κλάδος ἐκ τῆς Ἰνδοευρωπαϊκῆς ὁμοφυλίας, οἱ Γραικοὶ<sup>1</sup>, ἀποσχισθέντες τῶν βορείωτερον ἐγκαταμενόντων συγγενῶν φύλων, Σλαύων, Γότθων, Κελτῶν καὶ τῶν δυτικώτερον βαδισάντων Ἰταλῶν<sup>2</sup>, διαβάντες τὸν Ἰστρον (Δούναβιν) ὑπερέβησαν τὸν Αἰμόν καὶ κατῆλθον πρὸς νότον αὐτοῦ εἰς τέσσαρας φυλὰς τεταγμένους τοὺς Αἰολεῖς, τοὺς Ἀχαιοὺς, τοὺς Ἰωνεῖς, τοὺς Δωριεῖς καὶ κατέλαβον τὴν χερσόνησον τὴν Ἑλληνικὴν. Τούτων οἱ Ἰωνεῖς τὴν μετὰ Στρυμῶνος Μακεδονίαν κατασχόντες καὶ τὴν Θεσσαλίαν ἡγήθησαν τῶν λοιπῶν Ἑλληνικῶν φυλῶν εἰς τὸν πολιτισμὸν (Ἡίερες, Πρωτοελλήνες. Θεσσαλοὶ) οἱ δ' Αἰολεῖς ἀνατολικώτερα καταλαβόντες ἐπῆλθον κατὰ τῆς ὑπὸ τῶν Ἰωνῶν κατεχομένης γῆς καὶ ἐπικρατήσαντες ἡγήθησαν Θεσσαλοκρατορες τῶν Ἑλλήνων εἰς τὴν Ἀργοναυτικὴν ἐκστρατείαν (Ἰάσων) καὶ εἰς τὴν κατακτήσιν τῆς τρωϊκῆς γῆς (Ἀχιλλεύς, Πηνελόεια, Νέστωρ, Ἰδομενεύς). Οἱ δὲ Δωριεῖς οἱ γιγαντοπάλαμοι<sup>3</sup> κατέσχον τὴν Ἡπειρον καὶ τὴν Μακε-

1) Γραικοὶ ἐκαλοῦντο τὸ πρῶτον, Ἑλλήνες δ' ἐκλήθησαν ὑπερῶντες πάντες ἐκ τῆς εὐγενεστάτης τάξεως αὐτῶν, τῶν πολιτιστῶν Ἑλλήνων καλουμένων.

2) Εἰς τὴν συγγένειαν τῶν λαῶν τούτων ἀνήκουσιν ἐκ τῶν Ἀσσιανῶν οἱ Ἰνδοί, οἱ Πέρσαι, οἱ Ἀρμένιοι καὶ τινες ἀσημέτεροι ἄλλοι. Ἐκ τῶν ἐν Εὐρώπῃ σήπερον λαῶν εἰς τὰ τουρκικὰ ἢ καταρομογολικὰ ἔθνη ἀνήκουσιν οἱ Τούρκοι, οἱ Μολγγάροι, οἱ Οὐγροὶ καὶ οἱ Φιλανδοί.

3) Ὁ γενάρχης αὐτῶν Δωρὸς εἶναι ἐκ τῆς ρίζης δωρ ἧτις σημαίνει τὴν παλάμην. Οἱ Ἀχαιοὶ ἀνέμειγαν μετὰ τῶν ἄλλων ἑλληνικῶν φυλῶν.

δονίαν οἱ (γιγαντοκρομοὶ Μακεδονοί), ἄλλοι δ' ἐξ αὐτῶν παραπλεύσαντες τὸν Ἰόνιον κόλπον ἦλθον καὶ ἐγένοντο κύριοι τῆς Κρήτης ὑποτάξαντες τοὺς παλαιότερους τῆς νήσου οἰκητορας τοὺς Αἰολεῖς πιθανῶς Ἐτεόκριτος τοῦ Μίνω.

Οὗτοι οἱ παλαιότατα τὴν Ἡπειρον οἰκήσαντες μετὰ τῶν ἐκ τῆς ἄλλης Ἑλλάδος εἰς τὴν χώραν αὐτῶν ἐποικησάντων ἀναμιγνέσθαι εἰς πολλὰ διηρέθησαν ἔθνη, ἐν οἷς πλὴν τῶν Ἀμφιλόγων (τῶν ἐν Ἀκαρνανίᾳ), τῶν Κασσωπαίων, τῶν Ἀθαμάνων, τῶν Τυμφαίων, τῶν Ὀρεστών, τῶν Παρωραίων, τῶν Ἀτιντάνων. τὰ κράτιστα ἦσαν οἱ Ἀμβρακιοῦται, οἱ Θεσπρωτοί, οἱ Χάονες, οἱ Μολοσσοί, πάντες Ἕλληνες μέχρι τοῦ Ἀφρο ποταμοῦ, διότι καὶ τοὺς μεταξὺ τούτου καὶ τοῦ Ἀφρο (ἢ Αἰάντος) Ἀτιντάνες καὶ Ὀρέστος καὶ Παρωραίους εἰς τοὺς Ἡπειρώτας τάσσει ὁ Στράβων ἡγεμόνας ἔχοντες Ἑλληνικὰ φέροντας ὀνόματα, ὡς Ἀδμητος, Θαρρύτας, Φάτιος, Νικάνωρ, Ἀντίοχος, Νεοπτόλεμος, Ἀλέξανδρος, Ἀλκίτας, Ὀλυμπιάς, Τρωάς, Δηιδάμεια.

Ἦκουν δὲ πεντήκοντα πέντε πόλεις, ὧν αἱ μέγισται ἡ Ἀπολλωνία βορειότατα ἰδρυμένη ἐπὶ Ρωμαίων κέντρον πνευματικῆς παιδείσεως ὡς ἡ Ρόδος καὶ ἡ Πέργαμος μετὰ τὴν Ἀντιόχειαν. τὴν Ἀλεξάνδρειαν καὶ τὰς Ἀθήνας ἦτο, ἡ Φοινίκη, τὸ Ὠρεκόν, τὸ Βουθρωτόν, τὰ Μέγαλα, ἡ Πανδοσία, ἡ Πασσαρόν, οἱ Γόμφοι, ἡ Ἀμβρακία. ἔχον δὲ πολιτεύματα παντοία· διότι οἱ μὲν Ὀρέσται καὶ οἱ Παρωραῖοι καὶ οἱ Μολοσσοὶ εἶχον βασιτεῖς, ὅπως καὶ τῆς Μακεδονίας καὶ τῆς Σπάρτης οἱ Δωριεῖς, οἱ Χάονες ἐξέλεγον, ὅπως οἱ Ἀχαιοὶ καὶ οἱ Αἰτωλοὶ, στρατηγούς δύο δι' ἐν ἑτοῖς (ἐπειρησὶν προστασία), οἱ δὲ Θεσπρωτοὶ ἦσαν ἀβασίλευτοι, ὅπως αἱ πλείεσται τῶν ἄλλων Ἑλληνικῶν πολιτειῶν. Ἀλλ' ὅμως πάντες θεὸν κοινὸν εἶχον τὸν κοινὸν Ἑλληνικὸν θεόν, τὸν Διὸς Διὸς, εἰς ἕνα κοινὸν θεὸν περὶ ἕνα κοινὸν βωμὸν τοῦ Ἀρείου Διὸς ἐν Πασσαρόνι καὶ βασιτεῖς καὶ δημοὶ πάσης τῆς Ἡπειροῦ συνερχόμενοι ἕκαστον ἔτος ὁμιλοῦν κοινὸν ἐθνικὸν ὄρκον κατὰ τῶν Ἰλλυριῶν, ὅπως οἱ ἡρώικοι τῆς νῦν Ἡπειροῦ ἱερολογεῖται κατὰ τῶν Ἀλβανῶν, ὥς συνήντισε πάντας ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τοῦ ἱερέως αὐτοῦ ὁ μεγαλόγνωνος Πύρρος ὁ Αἰακίδου.

(ἀκολουθεῖ)

## ΑΙ ΒΟΥΛΓΑΡΙΚΑΙ ΩΜΟΤΗΤΕΣ

## Η ΑΙΧΜΑΛΩΣΙΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΜΥΡΕΩΝ

Γ'

Ἐξ περίπου ὥρας ἐκαθίσταμεν ἐκεῖ, ὅπου ἐσπεύσαμεν ἀνεχωροῦμεν πάλιν ἀγνωστὸν ποῦ ἀπαχόμενοι. Ὑπὸ τὴν συνοδείαν ἀγριανθρώπων ἐκκινούμενοι κατευθυνόμενοι εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν καθ' ὃδον συναντῶμεν πλῆθος ἀμαζῶν πεπληρωμένων τραυματιῶν, οἵτινες ἐκμάνεντες ἐπὶ τῇ θῆρ ἡμῶν ἀσπίδουσι τρίζοντες τοὺς τετραυραμένους ὁδόντας τῶν, νὰ μᾶς ἐβρίδωσι καὶ νὰ μᾶς ἀπειλῶσι προτεινόντες τὰ ὅπλα τῶν. Ὅπως δὲ πᾶσι φθάνομεν εἰς τὸν σταθμὸν ὅστις ἀνεῖ ὑπερβολῆς δύναται νὰ ὀνομασθῇ κόλασις κυριολεκτικῶς. Ἐσθίοντες εἰς μίαν γωνίαν ὡς κατάδικοι, περιστοιχιζόμεθα καὶ πάλιν ὑπὸ χιλιῶν στρατιωτῶν, οἵτινες μηχανῶς ἀλαλάζοντες ἐπιζητοῦσι τὰς κεφαλὰς ὅλων, πρωτίστως δὲ τὴν ἐμὴν. Ἡ φρουρὰ ἡ πρὸς φυλάξιν μᾶς τεταγμένη, συμφωνοῦ καὶ αὐτὴ, κατὰ τύπον μόνον ἀπομακρύνει τοὺς καθ' ἡμῶν ἐπιτιθεμένους, ἐξ οὗ πειθόμεθα πλέον, ὅτι ἡ ζωὴ μᾶς διατελεῖ ὑπὸ τὴν διακρίσιν τῆς μανίας τῶν περικυκλούντων ἡμᾶς. Εἰς ἐν τῷ μέσῳ τοῦ θορύβου τοῦ μᾶς νὰ ζητήσῃ ὕδωρ, πλὴν στρατιώτης τις ἐκ τῶν φρουρούντων στήριζει τὸ στόμιον τοῦ ὅπλου εἰς τὴν



κεφαλήν του λέγων· «θὰ ἀνατινάξω εἰς τὸν ἀέρα τὰ μυαλά σου, ἂν τολμήσης καὶ πάλιν νὰ ζητήσης νερόν» Τὴν φωνὴν αὐτὴν ἐγὼ τὴν ἤκουσα καὶ ἔπαθον, ἀδύνατον νὰ περιγράψω. Ὅλοι ἐν χορῷ οἱ στρατιῶται ἐκτοξεύουσι κατ' ἐμοῦ ὕβρεις ἀκατανομάστους. Ὅλοι συνωθοῦνται ποῖος πρῶτος νὰ με πτύσῃ, μηδὲ κατ' ἐλάχιστον συγκινούμενοι, βλέποντες τὰ πτύσματά των νὰ πίπτωσιν ἐπὶ τοῦ σταυροῦ, ὃν ἔφερον ἐπὶ τοῦ στήθους μου. Εἰς δὲ ὀπλοφόρος ἐθολοντῆς, ὄργανον τοῦ κομιτάτου, ἀναμιγνύεται μεταξὺ τῶν φρουρῶν καὶ συνομιλεῖ μετὰ τινος πολίτου, παρ' οὗ λαμβάνει καὶ ἀργύρια ὡς ἀμοιβήν, φαίνεται, τοῦ μελετωμένου καθ' ὁρθώματος· διότι ψιθυρίζει τότε ἀμέσως· μάλιστα, μάλιστα, θὰ φονεύσω τὸν ἄπιστον τοῦτον βλαδίκαν (ἐμὲ δηλαδὴ τὸν δεσπότην), ὅποτε πράγματι ὀρμήσας κατ' ἐμοῦ με ἀρπάξει ἀπὸ τῆς γενειάδος καὶ σύρων με δι' αὐτῆς με διατάσσει νὰ καθήσω κατὰ γῆς, ἐν μέσῳ τῶν μαινομένων ἐκεῖ εἰς περίβλεπτον θέσιν, ἵνα ἐγὼ μὲν καταστῶ μᾶλλον χλευασίμος, αὐτὸς δὲ ἐπιτυχέστερον πραγματοποιήσῃ τὸ κατὰ χθόνιον σχέδιόν του. Μόλις ἐκάθησα, ἔχων τὸ πρόσωπόν μου κατὰ πτυστον, τὸ ἀνθρωπόμορφον τοῦτο τέρας, ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀνεμοζάλης ἐκείνης, ἐξαγαγὼν σφαῖραν, γεμίζει τὸ ὄπλον του καὶ ἀναμένει τὴν κατάλληλον στιγμήν νὰ πῇ τὸ αἷμα μου. Πλὴν ἀξιοματικὸς τις ἐμφανισθεὶς αἰφνης ἐν μέσῳ ἡμῶν ἀπομακρύνει τὸν αἰμοδόρον ἐκεῖνον καὶ λαβὼν πλησίον του ὀδηγεῖ με, ὡς καὶ τοὺς λοιπούς, εἰς ἐν βαγόνιον πλήρες κόπρου καὶ πάσης ἄλλης ἀκαθαρσίας.

Συνεσφιγμένοι εἰς τὸ βαγόνιον τοῦτο προσκλαίμεν, οὐχὶ ἐπὶ τῷ ἀναμενόμενῳ θανάτῳ, εἰς ὃν ἀπὸ τοῦ Θεοῦ ἐνισχυθέντες, προσατενίζομεν πλέον μετὰ τινος μυτηριώδους ἀγαλλιάσεως, ἀλλὰ διὰ τὰ βάσανα καὶ τὰ μαρτύρια, ἅτινα ὑφίσταμέθα συνεχῶς. Ὁ ἀπαίσιος οὗτος ἐθελοντῆς στρατιώτης κατορθοῖ νὰ εἰσχωρήσῃ καὶ πάλιν μεταξὺ τῶν φρουρῶν καὶ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ βαγόνιον. Καθήμενος ἐν μέσῳ τῶν ἄλλων, δὲν σκέπτεται ἄλλο τι ἢ μόνον πῶς νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν ματαιωθείσαν ἐν τῷ σταθμῷ ἀπόφασίν του. Ἐχων εἰς τοῦτο συμφῶνους καὶ τοὺς λοιπούς, συζητεῖ μετ' αὐτῶν τίνι τρόπῳ θὰ κορέσῃ τὸ ἄγριον πάθος του, καταλήξας ἐπὶ τέλους νὰ με διατρύψῃ διὰ τῆς λόγχης καὶ εἴτα κατακρεουργῶν με νὰ ἀνατινάξῃ εἰς τοὺς τέσσαρας ἀνέμους τὰ τοῦ σώματός μου μέρη. Διότι δὲν πρέπει, ὡς ἔλεγε νὰ πατῶ τὸν βέβηλον πόδα μου ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τῆς Βουλγαρίας, ὡς βλαδίκας τοῦ ἐλληνισμοῦ, ὃν ὕβριζεν, ἠπεῖλει καὶ διαπέρα ἐν στόματι μαχαίρας, ἀπὸ τοῦ βασιλέως μέχρι τοῦ τελευταίου στρατιώτου. Ὑπὸ τοιαύτας διατελοῦντες συνθήκας, κατ' ἀνάγκην διήλθομεν καὶ ταύτην τὴν νύκτα ἄυπνοι· τὴν ἐπομένην δὲ ἡμέραν καταπεπονημένοι ἀπὸ τῆς ἀγρυπνίας, τῆς πείνης, τῶν ὑβρεων, τῶν ἀπειλῶν κτλ. ἐξελάβομεν αὐτὴν κυριολεκτικῶς εἰς αἰῶνα ὀλόκληρον. Ὁ ἀγριάνθρωπος οὗτος, ὅστις δι' ὅλης τῆς νυκτὸς διετέλεσεν ἐπίσης ἀγρυπνος, πλησιάζει με κατὰ τὸν σταθμὸν Μουσταφᾶ-Πασᾶ, περὶ τὴν 3 1/2 πρωινὴν τῆς 27 Ἰουνίου καὶ διὰ τῆς βίας σύρων με ἀπὸ τοῦ ποδός, προσπαθεῖ νὰ με πείσῃ, ὥπως ἐξέλθω τοῦ βαγονίου, πρὸς πλήρωσιν τάχα φυσικῆς τινος ἀνάγκης. Πρῶτον μάλιστα ἐξήγαγεν ἄλλους, οὓς ἐπανάφερε σώους, ἵνα καταστήσῃ με ἀνύποπτον, ἅτε ἐπιποθῶν ἐν τῇ θηριωδίᾳ του, ἐμὲ κυρίως νὰ ἐξολοθρεύσῃ. Ὡς ἦτο ἐπόμενον, ἀντέταξα ἐπίμονον ἄρνησιν εἰς τὴν βίαν ἀναλογιζόμενος, ὅτι δυσκόλως ἴσως θὰ ἀποτολμήσῃ νὰ με κτυπήσῃ ἐντὸς τοῦ βαγονίου. Καὶ πράγματι τὸ ἀπαίσιος οὗτος φρουρός, βλέπων ὅτι δὲν θὰ κατορθώτῃ νὰ με ἐξαγάγῃ, ἐπιποθῶν δὲ ἀφύκτως νὰ βάρῃ τὰς μαιοφόνους χεῖ-

ράς του εἰς τὸ αἷμα, ἔστω καὶ ἄλλο εἰσδύσῃ, ταλεῖται με καὶ ἐξέρχεται ἀκολουθῶν τὸν Γεωργίου Κουταλιέζην. Οὗτος, εἰς ἐκ τῶν συναπταμένων μετ' ἐμοῦ, κοιμώμενος, φαίνεται ἡγνὴς τὰ συνήθη καὶ διὰ τοῦτο μὲν ἐξηγήσας, ἴσως ἐκ τοῦ πρῶτου θυροῦ, δρομαίως, ἐξέρχεται τοῦ βαγονίου πρὸς τὰς συστάσεις καὶ παρακλήσεις μάλιστα ὅλων, ὅσοι κινήθῃ ἀπὸ τοῦ τόπου του. Ἀμέσως δὲ πρὶν ἢ ἀπελθεῖν θὰ δέκα βήματα, ἀκούεται εἰς πυροβολισμός. Ἐπὶ βαρὺ, τοῦ ἐκπνεύσαντος ἀτυχοῦς θύματος, διαδέχεται πυροβολισμὸν τοῦτον καὶ εἴτα ἐπακολουθεῖ νεκρὸς τὸ αἰμοδιφές τέρας· δὲν ἐπέστρεψε πλέον. Μετὰ στιγμὰς ἐκκινούμεν, ὅλοι δὲ μετὰ τὸ ἀτύχημα τοῦτο εἴμεθα ἢ λείψανα ζωντανά. Ἐκαστος ἐν τῇ διαδρομῇ πλατύνει μίαν ἀπαισίαν εἰκόνα τοῦ θύματος, ὥστε ὅτι ἴσως ἀμέσως δὲν ἐξέπνευσεν, σπάζον εἰς τὸν χισμῶν τοῦ τέρατος μετὰ τὸν πυροβολισμὸν.

#### ΤΟ ΛΕΥΚΩΜΑ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ

##### Τί ἔγραψαν οἱ ξένοι

Παρελθόν ὁριστικῶς οἱ καιροὶ καθ' οὓς ἡ Ἑλλάς μάτο εἰς τὸν Εὐρωπαϊκὸν κόσμον μόνον ὡς ἱστορικὸν λείον καὶ ὡς τόπος πολυτίμων ἀρχαιοτήτων τοῦ ἀντικειμένου ἐκτιμηθῇ ἐπίσης καὶ οὐχὶ ὀλιγώτερον διὰ τὴν πολιτικὴν σημασίαν· ἰδιαίτερος δὲν συμπληρωρῇ ἡ σχεδιασθεῖσα τοῦ Βασιλέως Κωνσταντίνου ἐνίσχυσις τοῦ Στρατοῦ Στόλου»... Ἐκείνος πρὸς ὃν ἠνοίχθη, ἔστω καὶ ἐν μόνον ἡ ψυχὴ τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, βλέπει τὴν αὐτὴν καὶ σημαντικὴν περιόδον τῆς Ἑλληνικῆς ἱστορίας.

Δρ. Σχβαρτσβάλν

#### ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΤΗΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΩΝ ΑΜΥΝΗΣ

##### Δωρεαὶ ὑπὲρ τῶν Πατρίων.

Ἡ Ἑλληνικὴ Ἐταιρεία Ὀμῆρος Βηρυτοῦ ἀπέστειλεν ἐκδόσεως τῶν Πατρίων φρ. 20.

Ὁ κ. Βαλλιᾶδης ἐκ Λαοζάνης φρ. 20

Ἡ κ. Αἰμ. Σημυριώτου Ἀθηνῶν φρ. 25

Ἡ κ. Βιργ. Καλλιᾶδου Ἀθηνῶν φρ. 25

Ἡ κ. Αἰκ. Ἀπέρρη φρ. 25

Ὁ κ. Μπίστης Ἀνδρου δρχ. 5

Ὁ κ. Ν. Μιζοεργας Κερκύρας φρ. 8

Ὁ κ. Ν. Ν. Παρασκευᾶς Τουαφῆ φρ. 10

Ὁ κ. Ἐμμ. Δ. Δέσσης φρ. 5. 25

Ὁ κ. Κ. Μικέλης Μήλου φρ. 5.

Ὁ κ. Χρ. Μαλακιάτης Μονάχου φρ. 10.

#### ΒΡΑΧΕΙΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Δ. Γ. Σαμαρᾶν δὲ τὴν Χρ. Δ. Ἀμάρων Ν. Κ. ἐπιδύσαν ὁμῶν. Γρ. Ε. Ἀγ. Φραγκίσκου. Ἡ ἀρὰ τὰ ταχυδρομικὰ τέλη εἴτινα εὐκόλως δύνασθε νὰ ὑποβάλῃτε. Κ. Π. Βομβάκη. Ν. Δ. Φεοῦ με. Μ. Χ. Ἀ. Στέφ. Δ. Ἀγ. Σουλτῆ τσάκ. Ζητηθέντα ἀπεστάλην.